

Ιερός ναός Αγίων Αθανασίου Κυρίλλου και Μηνά

Ιστοσελ. μας <http://www.churchagiosathanasioscy.org/>

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής (Μάρ. θ' 17 - 31)

Ερμηνεία και απόδοση του Ευαγγελίου στη νεοελληνική
Σκέψεις, σχόλια, στο Ευαγγέλιο και άλλα επίκαιρα, ορθόδοξα
εποικοδομητικά κείμενα

26 Μαρτίου 2017

Τεύχος 13

Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ οσίου συγγραφέως της ΚΛΙΜΑΚΟΣ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτόν καί λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἤνεγκαν αὐτόν πρὸς αὐτόν. καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν. καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρῶν ἔλεγε· Πιστεῦω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἰησοῦς

κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἠθέλεν ἵνα τις γινῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ (Π.Ν.ΤΡΕΜΠΕΛΑ)

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἓνας ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ πλησίασε τὸν Ἰησοῦ, γονάτισε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε: Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τὸ γιό μου ποὺ ἔχει καταληφθεῖ ἀπὸ δαιμονικὸ πνεῦμα, ποὺ τοῦ πῆρε καὶ τὴ λαλιά. Καὶ σ' ὅποιο μέρος τὸν πιάσει, τὸν ρίχνει κάτω, κι ἀφρίζει καὶ τρίζει τὰ δόντια του καὶ μένει ξερὸς κι ἀναίσθητος. Εἶπα στοὺς μαθητές σου νὰ τὸ βγάλουν, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε: Ὡ γενιὰ ποὺ τόσα θαύματα εἶδες καὶ εἶσαι ἀκόμη ἄπιστη! Ἔως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Ἔως πότε θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Φέρτε τὸν μου ἐδῶ. Καὶ τὸν ἔφεραν κοντά του. Κι ὅταν τὸ πονηρὸ πνεῦμα εἶδε τὸν Ἰησοῦ, ἀμέσως τάραξε μὲ σπασμούς τὸν νέο, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔπεσε κάτω στὴ γῆ, κυλιόταν κι ἔβγαζε ἀφροῦς ἀπ' τὸ στόμα του. Τότε ρώτησε ὁ Κύριος τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ: Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε ποὺ τοῦ συμβαίνει αὐτό; Κι ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε: Ἀπὸ μικρὸ παιδί. Πολλές φορές μάλιστα τὸν ἔριξε καὶ στὴ φωτιά καὶ στὰ νερὰ γιὰ νὰ τοῦ πάρει τὴ ζωή. Ἀλλὰ ἐάν μπορεῖς νὰ κάνεις κάτι, λυπήσου μας καὶ βοήθησέ μας.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε τὸ ἐξῆς: Ἐσύ ἐάν μπορεῖς νὰ πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει. Κι ἀμέσως φώναξε δυνατὰ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μὲ δάκρυα καὶ εἶπε: Πιστεύω, Κύριε, ὅτι ἔχεις τὴ δύναμη νὰ μὲ βοηθήσεις. Βοήθησέ με ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὴν ὀλιγοπιστία μου καὶ ἀναπλήρωσε ἐσύ τὴν ἔλλειψη τῆς πίστεώς μου. Ὅταν λοιπὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἔτρεχε ἐκεῖ καὶ μαζευόταν πολὺς λαός, πρόσταξε αὐστηρὰ τὸ ἀκάθαρτο δαιμονικὸ πνεῦμα καὶ τοῦ εἶπε: Πνεῦμα ἄλαλο καὶ κουφό, ἐγὼ σὲ διατάζω, βγές ἀπ' αὐτόν καὶ μὴν ξαναμπείς ποτὲ πιά μέσα του. Τότε τὸ πονηρὸ πνεῦμα, ἀφοῦ κραύγασε δυνατὰ καὶ συντάραξε τὸ παιδί, βγήκε. Κι ἔγινε σάν νεκρὸς ὁ νέος, ὥστε πολλοὶ νὰ λένε ὅτι πέθανε. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν σήκωσε· κι ἐκεῖνος στάθηκε ὄρθιος. Ὅταν κατόπιν ὁ Κύριος μπῆκε σὲ κάποιο σπίτι, τὸν ρωτοῦσαν ἰδιαίτερωσ οἱ μαθητές του: Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσα με νὰ βγάλουμε τὸ πονηρὸ πνεῦμα; Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε: Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ δαιμονίου δὲν βγαίνει μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μὲ προσευχὴ ποὺ συνοδεύεται μὲ νηστεία, ὥστε ἡ προσευχὴ νὰ γίνεται μὲ διάνοια ὅσο τὸ δυνατόν ἐλαφρότερη καὶ περισσότερο προσηλωμένη στὸν Θεὸ. Κι ἀφοῦ βγήκαν ἀπὸ ἐκεῖ, προχωροῦσαν ἀθόρυβα διασχίζοντας τὴ Γαλιλαία, ἀκολουθώντας τὴ δυτικὴ ὄχθη τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ δὲν ἠθέλε νὰ μάθει κανεὶς ὅτι περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ. Διότι ἠθέλε νὰ μένει μόνος του μαζί μὲ τοὺς μαθητές του, τοὺς ὁποῖους συστηματικὰ πλέον δίδασκε καὶ τοὺς ἔλεγε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Μεσσίας, θὰ παραδοθεῖ μετὰ

ἀπό λίγο στὰ χέρια ἀνθρώπων, κι αὐτοὶ θὰ τὸν θανατώσουν. Κι ἀφοῦ πεθάνει, τὴν τρίτη ἡμέρα ἀπὸ τὸ θάνατό του θὰ ἀναστηθεῖ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Το περιστατικό αυτό, ἀπὸ τὸ Ευαγγέλιο, δίνει σ' ἐμὰς σήμερα τὴν ἀφορμὴ, ν ἀναφερθούμε σε πρακτικούς τρόπους με τους οποίους εἶναι δυνατό νὰ διατηρούμε πάντοτε θαλερὴ και ἀκμαία τὴν πίστη μας. Κι ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν ἀπιστία.

Ἡ ἀπιστία στο Χριστό εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀμαρτία και ἡ ρίζα και ἡ οὐσία ὅλων των ἄλλων ἀμαρτιῶν.

Ὅπως μας λέει ὁ ἱερός Αυγουστίνος, στὴν ἀμαρτία αὐτὴ συμπεριλαμβάνονται ὅλες οἱ ἀμαρτίες. Σαν τέτοια ἡ ἀπιστία ἀποκλείει τὴν θεραπεία κάθε ἄλλης ἀμαρτίας γιατί ἐκεῖνος που δὲν πιστεύει στὸν Χριστό δὲν μπορεῖ νὰ διορθώσει κανένα κακό. Οὔτε τὴν **κλεψιά**, οὔτε τὴ **ψευτιά**, οὔτε τὸ **μίσος**, οὔτε τὴν **ατιμία** γιατί ἡ ἀπιστία δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἀντιληφθεῖ τὴ σημασία και τὸ βάρος αὐτῶν των ἀμαρτημάτων. Κι ἔτσι ἀφήνει ἀνοικτὸ τὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς γιὰ νὰ ἔρχεται σ' αὐτὸ και νὰ κυριαρχεῖ ὁ σατανάς.

Και τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ τραγικὸ ὅταν ἡ ἀπιστία σαν πανοῦκλα πέσει μέσα στὴν οἰκογένεια και κυριεύσει και γονεῖς και παιδιὰ. Τότε πέφτει με ὅλη του τὴ μανία ὁ σατανάς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι και δημιουργεῖ τραγωδίες και ἀπερίγραπτες συμφορές.

Τὸ πρῶτο, λοιπὸν και βασικὸ που χρειάζεται, γιὰ νὰ μὴ μαραθεῖ ποτέ ἡ πίστη μας, εἶναι **ἡ καταφυγὴ στὸν Κύριο** ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὅπως μας λέει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφότης προέρχεται « **κάθε καλὴ προσφορά και κάθε τέλειο δῶρο**» (Ἰακ. Α' 17).

Ἡ καταφυγὴ αὐτὴ μας διασώζει σαν ἄλλο σωσίβιο ἀπὸ τὸ ναυάγιο τῆς ἀπιστίας και ὀλιγοπιστίας. Ἡ πείρα και ἡ πραγματικότητα ἔχουν δεῖξει ὅτι μόνο ὁποῖος πιστεύει στὸ Χριστό και στὸ Ευαγγέλιό Του και ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τὰ τὸνωτικά και ἁγιαστικά μέσα τῆς Ἐκκλησίας του Χριστοῦ, μόνο αὐτός μπορεῖ νὰ θεραπεύσει και κάθε ἐπὶ μέρους ἀμαρτία.

Ἐπομένως, ἡ θερμὴ και ολόψυχη καταφυγὴ μας στὸν Κύριο με τὴν ἐπίμονη προσευχὴ, μας διατηρεῖ πάντοτε ἀνανεωμένους στὴν πίστη. Δίνει φτερά στὴν ψυχὴ μας και χαρίζει ἄλλη ὀπτικὴ γωνιά στα μάτια μας. Μας βοηθά νὰ βλέπουμε ὅλα τὰ θέματα τῆς ζωῆς μας και τὰ πλέον δύσκολα και φοβερὰ, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ δικὴ μας, τὴν ἀνθρώπινη και ἀδύνατη σκοπιὰ, ἀλλὰ και ἀπὸ τὴ σκοπιὰ του Πανάγαθου Θεοῦ, μπροστὰ στὴ σοφία και τὴ δύναμη του Ὀποῖου, καταργοῦνται ὅλα τὰ ἀδιέξοδα.

Ἡ καταφυγὴ στὸν Κύριο διαλύει τὰ σύννεφα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῆς ψυχῆς μας γιὰ νὰ λάμπει και πάλι ολόλαμπρος μέσα μας ὁ ἥλιος τῆς πίστεως. Ἀν ἀνοίξουμε τὴν

Αγία Γραφή, θα δούμε ότι δεν υπάρχει κανένας που να εμπιστεύτηκε πλήρως και ανεπιφύλακτα τη ζωή του στον Κύριο και να μη βοηθήθηκε.

Είναι λυπηρό, ότι και σήμερα, υπάρχουν άνθρωποι που αφρίζουν και τρίζουν τα δόντια τους, γεμάτοι μίσος και κακία κατά των συνανθρώπων τους, έτοιμοι μάλιστα να τους κάμουν και το χειρότερο κακό. Και άλλοι που κυλίσουν μέσα στο βούρκο της ανηθικότητας ή που πνίγονται στη φωτιά και τα νερά των ναρκωτικών, όπου και το σώμα και η ψυχή τους θανατώνεται. Και οι ψυχές που βασανίζονται από την απιστία και την αθεΐα, χωρίς στήριγμα και χωρίς παρηγοριά στη ζωή τους.

Ο διάβολος από την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου έτσι ήταν και έτσι είναι, δυστυχώς, ανθρωποκτόνος.

Αδελφοί μου! Ας παρακαλούμε, τον Κύριο, να τονώνει την ασθενική μας πίστη. Αν αγωνιστούμε θα σωθούμε. Αν πετάξουμε τα όπλα και παραδοθούμε, θα χαθούμε.

Αν θέλουμε, λοιπόν, να πολεμήσουμε και να αγωνιστούμε θα πρέπει να

χρησιμοποιήσουμε στη πράξη τα όπλα **της προσευχής και της νηστείας.**

Γιατί ο εχθρός είναι επικίνδυνος και ύπουλος. Με τη χάρη όμως του Θεού και με τα όπλα αυτά, να ήμαστε βέβαιοι ότι θα τον νικήσουμε.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

-Τί είναι αυτό το κόκκαλο παπά μου; Πάρτο από δω και τράβα σπίτι σου!

Ή πρεσβυτέρα είχε όγκο στο στήθος και εγχειρίστηκε. Μόλις έβγαλαν τον όγκο, δίνουν ένα κομμάτι στον πατέρα Ευάγγελο να το πάει για βιοψία και να φέρει αμέσως τ' αποτελέσματα. Μετά την απάντηση της εξετάσεως, οι γιατροί δεν δι-

νουν ούτε έξι μήνες ζωής στην άρρωστη. Ή κόρη του παπα-Βαγγέλη λιποθυμά μόλις το ακούει, ό ίδιος τα χάνει. «Άκου, λέει, γιατροί να το πουν έτσι ξαφνικά στο παιδί!» Στα χέρια του όμως σφίγγει το χέρι του Αγίου Παντελεήμονα, πού έχει φέρει μαζί του, και προσεύχεται.

Βγάζουν την πρεσβυτέρα από το χειρουργείο. Με λαχτάρα ό πατήρ Ευάγγελος ακουμπά πάνω στις γάζες πού σκεπάζουν το εγχειρισμένο στήθος της πρεσβυτέρας, το χέρι του "Αγίου και γονατιστός προσεύχεται. Εκείνη την ώρα μπαίνει ό χειρουργός με τη μάσκα ακόμη. Βλέπει τη σκηνή και βάζει τίς φωνές.

-Τί είναι αυτό το κόκκαλο παπά μου; Πάρτο από δω και τράβα σπίτι σου.

Ζαλισμένος ό καημένος, μαζεύει γρήγορα τ" αγία λείψανα και προσπαθεί να βρει την πόρτα. Μέσ" τη ζάλη του, όμως, ακούει τη νοσοκόμα να φωνάζει το γιατρό στο τηλέφωνο, πού τον ζητά επειγόντως ή γυναίκα του.

Το απόγευμα σταματά μια κούρσα έξω από το σπίτι του ιερέ-α και με έκπληξη ό παπα-Βαγγέλης βλέπει να βγαίνει ό γιατρός. Πω! πω! σκέφτεται, ό γιατρός και στο σπίτι μου ακόμα με κυνηγάει! Με φρίκη, όμως, βλέπει να κατεβαίνει από τ" αυτόκίνητο και ένας νέος παραμορφωμένος. Το στόμα του είχε πάει στ" αυτί του. Αποσβολώθηκε ό παπάς.

-Πάτερ μου, του λέει ό γιατρός, εκείνο το κόκκαλο το έχεις; Με συγχωρείς, παραφέρθηκα, την ώρα πού σ" έδιωχνα μου τηλεφώνησε ή γυναίκα μου, ότι το παιδί μας, πού έδινε εκεί-νη την ώρα εξετάσεις, έπαθε ξαφνικά αυτήν την πάρεση πού βλέπεις. Κατάλαβα ότι εγώ έφταιξα και γι" αυτό σε παρακαλώ πολύ διάβασε μας μια ευχή. Τη διεύθυνση σου στο χωριό την πήρα από την πρεσβυτέρα.

-Ευχαρίστως παιδιά μου, ελατέ στο εκκλησάκι.

-Κράτα αγόρι μου το χέρι του Αγίου και γονάτισε.

Απλώνω στο κεφάλι του νέου το πετραχήλι και αρχίζω να δια βάζω την ευχή. Καθώς διαβάζω, ακούω θόρυβο κρακ, κρακ. Σκέφτομαι, τί συμβαίνει άραγε; Τελείωσα και, όταν σηκώθηκε το παιδί, τί να δούμε, το στόμα του παιδιού είχε επανέλθει στην θέση του! Πατέρας και γιος ρίχνονται πάνω μου.

-Παπούλη πώς να σ" ευχαριστήσουμε;

-Όχι εμένα, παιδιά μου, το Θεό και τον «Άγιο.»

Από τότε για πάρα πολύ καιρό ερχόταν τακτικά να προσκυνήσουν και να φέρουν και το λάδι για το καντήλι του «Αγί-ου.» Όσο για την πρεσβυτέρα, είναι τώρα περισσότερα από είκοσι χρόνια πού είναι τελείως καλά χωρίς να κάνει απολύτως καμμία θεραπεία. Μεγάλωσε τα παιδιά της και ζει στο χωριό προσέχοντας το εκκλησάκι με τα τόσα αγία λείψανα, μια πού δεν υπάρχει πια ό πατήρ Ευάγγελος.

Ό

γιατρός πολλές φορές έλεγε στον παπα-Βαγγέλη: «Εμείς παπά μου πρέπει να τα κάψουμε τα βιβλία μας». Πηγή: βιβλίο «Σταχυολογήματα από την θαυμαστή ζωή του π. Ευαγγέλου Χαλκίδη εφημέριου Αγ. Βασιλείου Λαγκαδά», Εκδόσεις «Ορθό δοξος Κυψέλη»

Η πραγματική ευτυχία

Σ' ένα μεγάλο πάρκο ετοίμασαν λαϊκό πανηγύρι.
Όμως χωρίς εισιτήριο κανέναν δεν άφηναν σ' αυτό το γλέντι.
Πολλοί ήθελαν να μπουν, αλλά δεν μπορούσαν να πληρώσουν το εισιτήριο.
Τότε ένας πλούσιος άνθρωπος θέλοντας να δοκιμάσει τα ανθρώπινα πάθη πέταξε σε ένα σωρό μαζεμένων παιδιών μια γεμάτη χούφτα νομίσματα.

Αυτά ήταν όλα ψεύτικα χρυσά νομίσματα, κάλπικα, αλλά μεταξύ τους μόνο ένα δηνάριο από καθαρό ασήμι.
Έτρεξαν τα παιδιά για τα κάλπικα νομίσματα, τσακώθηκαν, χτυπήθηκαν, γρατζουνήθηκαν, ώσπου τα μάζεψαν όλα.
Για το ασημένιο δηνάριο κανένας δεν πάλεψε, αφού ο καθένας τους σκεπτόταν: ο χρυσός είναι πιο ακριβός από το ασήμι.
Εκείνοι που άρπαξαν τα κάλπικα νομίσματα και τα κρατούσαν στα χέρια τους αισθανόντουσαν απόλυτα ευτυχείς προς στιγμή. Αλλά γρήγορα συνέβη σ' αυτούς κάτι απροσδόκητο και πικρό.
Όταν πλησίασαν στην πύλη του πάρκου και ζήτησαν τα εισιτήρια, αποδείχθηκε ότι έχουν ψεύτικα νομίσματα και οι φύλακες της πόλης τους πήγαν φυλακή.
Μόνο ένας μεταξύ τους υπήρξε σοφός, ο οποίος βλέποντας τι συμβαίνει με τους φίλους του, βιαστικά πέταξε το κάλπικο νόμισμα από το χέρι και έτρεξε και πήρε το ασημένιο δηνάριο.
Μ' αυτό το δηνάριο πλήρωσε το εισιτήριο και μπήκε στο πάρκο στο πανηγύρι.

Ποια είναι η ερμηνεία αυτής της ιστορίας;

Το πανηγύρι είναι η Βασιλεία των Ουρανών, ή το Βασίλειο της Αθάνατης Ευτυχίας.

Τα **κάλπικα νομίσματα** είναι **οι επιθυμίες της σάρκας και η γήινη ματαιότητα και οι αυταπάτες**, που απομακρύνουν τους ανθρώπους από το βασίλειο της **πραγματικής ευτυχίας** και τους πηγαίνουν στο βασίλειο του βασάνου και του σκοταδιού.

Το καθαρό ασήμι παρουσιάζει **την εσωτερική αγαθότητα και αλήθεια του δικαίου ανθρώπου**.

Τα παιδιά της πλεονεξίας για το απατηλό γυαλιστερό αυτού του κόσμου **είναι**

οι αμαρτωλοί.

Εκείνο το **τελευταίο παιδί**, το οποίο πέταξε το ψεύτικο χρυσό και δέχθηκε το πραγματικό ασήμι σημαίνει τον **μετανιωμένο αμαρτωλό**.

Πηγή: ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ, Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται... Επιστολή 77, σελ.190-192

Ο ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ

Βιογραφία

Ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακας γεννήθηκε πιθανότατα το 523 μ.Χ. στη Συρία. Ήταν γιος πλούσιας και ευσεβούς οικογένειας. Σε νεαρή ηλικία, παρακολούθησε ανώτερο κύκλο μορφώσεως, ώστε να διακρίνεται ανάμεσα στους συνομήλικούς του.

Εκείνος όμως, ενδιαφερόταν περισσότερο για την προσευχή, τις θεολογικές μελέτες, την συγγραφική εργασία και την άσκηση. Πήγε στο Όρος Σινά, κοντά

Ο Άγιος Ιωάννης ο της Κλίμακος

στον φημισμένο αναχωρητή Μαρτύριο, ο οποίος καθοδήγησε πνευματικά τον νεαρό Ιωάννη. Μετά από τέσσερα χρόνια άσκησης, εκάρη μοναχός ενώ η φήμη των αρετών και της σοφίας του είχε ευρύτερα διαδοθεί. Γι' αυτό πολλοί μοναχοί και λαϊκοί, αλλά και αξιωματούχοι έρχονταν στη Μονή για να ζητήσουν τη συμβουλή του. Είχε και το χάρισμα της θαυματουργίας. Λόγω της διαβίωσής του στην Ιερά Μονή Σινά ονομάζεται και Σιναιΐτης.

Μετά το θάνατο του ηγούμενου της Μονής και κατόπιν απαιτήσεως των αδελφών δέχθηκε να γίνει Ηγούμενος της ιεράς Μονής Σινά για μερικά χρόνια. Η νοσταλγία, όμως, της ερημικής ζωής, έκανε τον Ιωάννη να αποσυρθεί πάλι στην έρημο και να αφοσιωθεί πάλι στις μελέτες του.

Κοιμήθηκε εν ειρήνη περί το 606 μ.Χ. και άφησε δύο σπουδαιότατα συγγράμματα, την «Κλίμακα» και τον «Λόγον προς τον Ποιμένα».

Η «Κλίμακα» περιλαμβάνει τριάντα λόγους περί αρετής, όπου ο καθένας λόγος περιλαμβάνει και μια αρετή, ξεκινώντας από τις πιο πρακτικές και ανεβαίνοντας σαν σκαλοπάτια κατέληξε στις θεωρητικά υψηλές. Στη πνευματική ζωή έχουμε βαθμίδες χαμηλές και υψηλές, καταστάσεις κατώτερες και ανώτερες. Γι' αυτό και το σύγγραμμα ονομάζεται Κλίμακα των αρετών.

Στο έργο του αυτό ο συγγραφέας παρουσιάζει συστηματικά τις ιδέες του για την

κοινοβιακή κυρίως, αλλά και για την ερημική ζωή, ταξινομώντας αυτές κατά τρόπο που δείχνει πορεία προς την ηθική τελείωση.

Είναι γραμμένο σε κομψή ελληνική γλώσσα, καλοδουλεμένη με χάρη και μελωδικότητα.

Έχει διαύγεια, γλαφυρότητα, παραστατικότητα και παρουσιάζει πλούτο εκφράσεως, καλαισθησία και ευγένεια. Στη διακόσμηση του λόγου με εικόνες και παρομοιώσεις ο ιερός συγγραφέας είναι απaráμιλλος. Πάσης φύσεως σχήματα λόγου αναδύονται καθώς και ωραίες και επιτυχημένες προσωποποιήσεις .

Από την αρχή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής το σύγγραμμά του διαβάζεται σε όλα τα ορθόδοξα μοναστήρια. Επειδή είναι παγκόσμιο κειμήλιο αναλύσεως όλων των παθών και των αρετών, η Εκκλησία τιμά ιδιαίτερα σε αυτή τη πνευματική περίοδο τον συγγραφέα άγιο Ιωάννη της Κλίμακας και το προτείνει για ανάγνωσμα. Η μνήμη του εορτάζεται στις 30 Μαρτίου και την Δ' Κυριακή των Νηστειών της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Μερικοί λόγοι του, από την Κλίμακα:

- 1) **Η ταπεινοφροσύνη** είναι ουράνιος ανεμοστρόβιλος που μπορεί να ανεβάσει την ψυχή από την άβυσσο της αμαρτίας στα ύψη του ουρανού.
- 2) Μητέρα της πηγής είναι η άβυσσος των υδάτων πηγή δε **της διακρίσεως η ταπείνωσης** .

ορθόδοξος συναξαριστής

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Έβρ. στ' 13 – 20)

Άδελφοί τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ λέγων· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας· ἄνθρωποι μὲν κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος· ἐν ᾧ περισσότερο βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωκε ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὠρκίσθηκε εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἄλλον μεγαλύτερον εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ὀρκισθῆ, καὶ εἶπε, Ἀλήθεια, θὰ σὲ ὑπερευλογήσω καὶ θὰ σὲ ὑπερπληθύνω, καὶ ἔτσι ὁ Ἀβραάμ, μὲ τὴν ὑπομονὴν του, ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν. Οἱ ἄνθρωποι ὀρκίζονται εἰς κάποιον πού εἶναι μεγαλύτερος καὶ ὁ ὄρκος θέτει δι' αὐτοὺς τέρμα εἰς κάθε ἀμφισβήτησιν καὶ δίνει ἐπιβεβαίω-σιν. Ἔτσι καὶ ὅταν **ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ δείξῃ σαφέστερα εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ὑποσχέσεως τὸ ἀμετάβλητον τῆς ἀποφάσεώς του, τὴν ἐγγυήθηκε μὲ ὄρκον, ὥστε, διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταβλήτων διὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθῆ ὁ Θεὸς ψεύτης, ἐμεῖς, πού καταφύγαμεν εἰς αὐτὸν, νὰ ἔχωμεν μεγάλην ἐν-θάρρυνσιν νὰ κρατήσωμεν σφιχτὰ τὴν ἐλπίδα πού εἶναι ἐνώπιόν μας.** Τὴν ἐλπίδα αὐτὴν τὴν ἔχομεν σὰν ἄγκυραν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν, ἡ ὁποία μπαίνει μέσα, πίσω ἀπὸ τὸ καταπέτασμα, ὅπου ἐμπῆκε πρὸς χάριν μας ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἔγινε ἀρχιερεὺς, αἰώνιος κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.